

การฟื้นฟูสภาพจิต

แมกซ์ ไคลน์

- บทที่ 1 ผลภายหลังจากการถูกทำร้าย
- บทที่ 2 ผลภายหลังสำหรับผู้ที่ทำร้ายหรือทารุณเด็ก ๆ
- บทที่ 3 วิธีการฟื้นฟูสภาพจิตสำหรับผู้ที่ถูกทำร้าย

หนังสือ *การฟื้นฟูสภาพจิต* แปลมาจากหนังสือ Child Abuse เขียนโดย Max Klein

© เชียงใหม่ 2004

บทที่ 1: ผลภายหลังจากการถูกทำร้าย

เด็ก ๆ สามารถทนต่อความกดดันและความทุกข์ยากโดยปราศจากการช่วยเหลือจากพ่อแม่ได้หรือไม่? คำตอบขึ้นอยู่กับวัยและการพัฒนาทางด้านความคิดของเด็กคนนั้น อย่างไรก็ตาม เด็กส่วนใหญ่ไม่สามารถทนต่อปัญหาต่างๆ ในชีวิตได้ตามลำพัง และต้องอาศัยพ่อแม่ที่จะช่วยแก้ปัญหาให้กับเขา โดยวิธีนี้ พ่อแม่จะสามารถช่วยลูกไม่ให้เกิดความเครียดในจิตใจของเขา

อย่างไรก็ตาม ยังมีพ่อแม่บางคนที่ทำลายชีวิตของลูกโดยหลายวิธี นี่คือพ่อแม่ที่เลวทราม เป็นพ่อแม่ที่ปราศจากสติปัญญา ความถ่อมใจ และคุณธรรม เขาจึงพลาดในสิ่งที่เขาควรรับผิดชอบต่อลูกๆ เขาไม่ได้เพียงแต่พลาดในการปกป้องลูกไว้จากความเครียด แต่เขาเองเป็นตัวการที่ทำให้ลูกต้องเครียด เขาร้องตะโกนใส่ลูกด้วยความโกรธ ซึ่งทำให้ความกลัวถูกฝังลงไปในชีวิตได้สำนึกของเด็ก พ่อแม่บางคนทะเลาะวิวาทต่อหน้าลูก หรือกระวนกระวายต่อหน้าลูก และอธิบายปัญหาของเขาให้ลูกฟังเพื่อลูกจะสามารถกระวนกระวายร่วมกับเขา การทำร้ายจิตใจเด็กนั้นมีหลายรูปแบบ

พ่อแม่ที่ขาดสติปัญญาได้ทำร้ายจิตใจของลูกโดยพลาดที่จะคอยดูแลเขาอย่างใกล้ชิด เช่น พ่อแม่อาจไม่คิดว่าลูกของเขาอาจจะประสบความสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หรือไม่เขาก็จะสนับสนุนให้ลูกทำบาปทางร่างกายโดยวิธีนี้ เพราะคิดว่ามีเป็นวิธีที่จะคลายความเครียดของลูกได้ เขาคงไม่รู้ว่าความสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจ และมีผลกระทบต่อเพศสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรสหากเขาได้แต่งงานในอนาคต พ่อแม่เหล่านี้อาจอนุญาตให้ลูกดูภาพลามก โดยไม่คิดว่าเขานั้นกำลังส่งเสริมความต้องการทางเพศ และกำลังเติมขยะภายในจิตใจได้สำนึกให้กับลูกของตน (puts garbage in the subconscious)

มีการทำร้ายจิตใจเด็กอีกมากมายที่อาจจะไม่ชัดเจนเช่นนี้ เช่น พ่อแม่หลายคนได้อนุญาตให้ลูกอ่านการ์ตูนหรือดูหนังแนววิทยาศาสตร์บ่อยๆ โดยไม่คิดถึงผลภายหลังจากพัฒนาการของลูก การ์ตูนหรือหนังแนววิทยาศาสตร์จะทำให้เด็กคิดฟุ้งซ่าน (a pseudo frame of reference) ซึ่งจะทำให้ความคิดของเด็กถูกแยกออกจากความเป็นจริง เด็กๆ ต้องเรียนความจริง ไม่ใช่เรื่องนิยายและความคิดฟุ้งซ่าน เด็กทุกคนต้องรู้จักความจริง รวมถึงหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (the laws of divine establishment) ส่วนเด็กที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาได้รับพระบัญชาไว้ให้เรียนรู้และนำหลักคำสอนพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา พ่อแม่ที่ดีจะให้ลูกของตนเติบโตขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ความจริง

พระเจ้าทรงสร้างจิตใจของมนุษย์คือให้เด็ก ๆ เชื่อและไว้วางใจในพ่อแม่ของตน เพราะฉะนั้น การทำร้ายเด็ก เป็นการละเมิดความเชื่อถือของลูก ในกรณีที่เด็กถูกทารุณ เช่น ถูกทรมานหรือถูกข่มขืน ความเชื่อของเขา ซึ่งเป็นระบบในการรับรู้ ก็จะถูกทำลายอย่างรุนแรง นอกจากนี้ การทารุณเด็กจะทำลายความถ่อมใจของเขา และย่อมจะเกิดความเย่อหยิ่งจองหอง (การหมกมุ่นกับเรื่องของตัวเอง) เข้ามาแทน พร้อมด้วยความบาปทางด้านความคิด

การฟื้นฟูสภาพจิต

ช่วงอายุ 1 ถึง ประมาณ 8 ขวบ เป็นเวลาที่สำคัญที่สุดสำหรับพัฒนาการของเด็กเพราะเป็นช่วงเวลาในการสร้างบุคลิกและนิสัยของเขา ในวัยนี้ เด็กๆ ควรจะเรียนรู้หลักการและค่านิยมที่ถูกต้อง ควรจะได้พัฒนาความรู้ที่รู้ตัว และพัฒนาความถ่อมใจซึ่งจะทำให้เขามีท่าทีที่ถูกต้องต่อผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือเขา พัฒนาการนี้ต้องอาศัยความเชื่อที่ลูกมีต่อพ่อแม่ ซึ่งเป็นความเชื่อที่มีเฉพาะในเด็กเล็ก เมื่อเด็กโตขึ้นเขาจะไม่มี ความเชื่อเช่นนั้นอีกเลย อย่างไรก็ตาม หากเด็กถูกทารุณโดยพ่อแม่ ช่วงพัฒนาการนี้จะสูญสิ้นไปจากชีวิตของเขา

สำหรับเด็กที่กำลังถูกทารุณ ถือเป็นสิ่งที่ยากสำหรับเขาที่จะหาความช่วยเหลือ พ่อแม่ทรยศต่อเขา และผู้อื่นอาจไม่สนใจ ไม่อยากจะเกี่ยวข้อง หรือไม่เชื่อคำพูดของเด็กคนนั้น เขาจึงต้องจัดการต่อความชอกช้ำด้วยทรัพยากรที่เขา มีอยู่ ส่วนเด็กที่ไม่รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องสะสมไว้ในจิตใจผ่านการเรียนทางด้านวิชาการเท่านั้น เขาจะต้องอาศัยวิธีการป้องกันทางจิตวิทยา (psychological defense method) แทนที่ เช่น repression ซึ่งเป็นวิธีการระกดความทุกข์ เช่น ความกลัว หรือความแค้น ผังไว้ในจิตใจใต้สำนึก และ denial ซึ่งเป็นการปฏิเสธความรู้สึกหรือความคิดนั้น ทั้งสองอย่างนี้จะแสดงออกมาเป็น projection คือการโยนบาปของตนให้แก่ผู้อื่น

จากตำรา *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorder, 3rd ED (Revised)*, pp 393-4: “เครื่องมือการป้องกันเป็นรูปแบบของความรู้สึก ความคิด หรือพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งผู้กระทำอาจมีส่วนในการควบคุมน้อย เครื่องมือการป้องกันนี้เป็นการตอบสนองต่ออันตรายในจิตใจ และมีไว้เพื่อที่จะซ่อนหรือบรรเทาการขัดแย้งและความเครียดซึ่งนำมาถึงความทุกข์ใจ

เครื่องมือการป้องกันเหล่านี้ ถ้าเด็กที่ถูกทารุณต้องอาศัยเครื่องมือเป็นเวลานาน จะก่อให้เกิดขยะ (ความทรงจำ ความรู้สึก และความคิดที่ไม่ดี) ไว้ในจิตใจใต้สำนึก และจะเกิดข้อบกพร่องในจิตใจของเขา

เราสามารถแยกการทำร้ายเด็กได้อย่างน้อย 5 ประเภท ซึ่งบางประเภทจะรุนแรงกว่าประเภทอื่น :

1. การมีเพศสัมพันธ์ และการทำร้ายเด็กทางเพศ พ่อแม่ พี่น้อง ญาติ หรือผู้อื่นจะทำร้ายเด็กโดยการกระทำทางเพศต่างๆ รวมถึงการให้เด็กเห็นพ่อหรือแม่เปลือยกาย

2. การทำร้ายร่างกาย คือการทารุณเด็กโดยหลายวิธี เช่น การตี, เผล, หรือการทรมานอย่างอื่น, การค้าแรงงานเด็ก หรือค้าประเวณี (ก็ถือว่าเป็นการทำร้ายเด็กทางเพศเช่นกัน) และการฆาตกรรม

3. การทำร้ายจิตใจ นี่คือการทำลายความเชื่อและความถ่อมใจของเด็ก ซึ่งเกิดจากการที่พ่อแม่พลาดที่จะปกป้องลูกจากความเครียดในช่วงพัฒนาการของเขา (เอเฟซัส 6:4; โคโลสี 3:21)

การทำร้ายจิตใจเกิดจากการที่พ่อแม่ไม่ได้สอนลูกผิดให้กับลูก และการที่เขาพลาดที่จะให้ลูกเข้าใจแนวคิดถูกผิดนั้นโดยลงโทษลูกเมื่อเขาไม่เชื่อฟังพ่อแม่หรือละเมิดหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่

การฟื้นฟูสภาพจิต

พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ถ้าพ่อแม่ไม่ได้ดีสอนลูกสำหรับการกระทำผิด เด็กคนนั้น จะสะสมความรู้สึกผิดไว้ในจิตใต้สำนึก และจะมีปัญหาทางด้านอารมณ์และความคิดตามมาภายหลัง

หากฝ่ายพ่อหรือฝ่ายแม่ส่งเสริมให้ลูกเกลียดชังอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อเขาดำเนินคดีหย่าร้าง ก็ถือว่าเป็นการทำร้ายจิตใจของลูก

ถ้าพ่อแม่ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ลูก และละเลยต่อการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่เขา ก็ถือว่าเขามีส่วนในการทำร้ายจิตใจของลูกเช่นเดียวกัน แต่หากลูกได้เชื่อในพระคริสต์ และเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขาก็จะเรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง “ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดา อย่ายับยุดตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน และการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” (เอเฟซัส 6:4)

4. การทำร้ายเด็ก โดยใช้อิทธิพลทางด้านอารมณ์ คือการที่จะควบคุมเด็กผ่านบาปทางด้านอารมณ์ เช่น ความกลัว หรือความรู้สึกผิด ก็เป็นการทำร้ายจิตใจเด็ก พ่อแม่บางคนพยายามให้ลูกของเขาเป็นนักเรียนที่มีความรับผิดชอบสูงและตั้งใจเรียนหนังสือโดยใช้ความรู้สึกผิดเป็นแรงจูงใจ พ่อแม่อาจจะบอกกับลูกว่า “ถ้าลูกเรียนไม่เก่ง พ่อแม่จะรู้สึกผิดหวังมากนะลูก...” จากนั้น ถ้าเด็กคนนั้นพลาดที่จะได้เกรดที่ดี เขาจะรู้สึกผิดเพราะทำให้พ่อแม่ของเขาเสียใจ นี่ไม่ใช่วิธีการที่จะสอนให้ลูกรู้จักความรับผิดชอบ แต่เป็นแรงจูงใจที่ไม่ถูกต้องซึ่งอาจก่อให้เกิดโรคประสาทพิการ หรือในบางกรณีอาจนำมาถึงการฆ่าตัวตาย พ่อแม่ไม่ควรใช้ความรู้สึกผิด ความโกรธ ความแค้น การพูดใส่ร้าย ความกลัว หรือความรุนแรง เพื่อเป็นแรงจูงใจแก่ลูกของตน

พ่อแม่ไม่ควรที่จะสนับสนุนการให้ลูกดูถูกผู้อื่นหรือรังแกสัตว์ พ่อแม่ที่หัวเราะเยาะเหยียดผู้อื่น เขากำลังสอนลูกให้ไม่ใส่ใจต่อความรู้สึกของผู้อื่น พ่อแม่ที่กระทำร้ายหรือดูถูกต่อเชื้อชาติอื่นกำลังสอนลูกให้เกลียดชังผู้ที่พระเจ้าทรงรัก และเป็นผู้ที่พระเยซูคริสต์ได้ตายบนไม้กางเขนเพื่อเขา

พ่อแม่ที่ทารุณสัตว์กำลังสอนลูกที่จะทำลายสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง พ่อแม่มีความรับผิดชอบที่จะสอนลูกให้คิดดี ๆ และรู้สึกไวต่อความรู้สึกของผู้อื่น และสัตว์ด้วย

พ่อแม่ต้องระวังที่จะไม่ส่งเสริมให้ลูกเกิดความเย่อหยิ่งในจิตใจ มีพ่อแม่หลายคนปฏิบัติต่อลูก เหมือนลูกเป็นราชาหรือราชินี เด็กเกิดมาพร้อมธรรมชาติบาป และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาความเย่อหยิ่ง โดยปกติแล้วเขาไม่มีอะไรดีในตัวเขา จนกว่าเขาได้พัฒนาความถ่อมใจและความเคารพนับถือที่เขาต้องมีต่อพ่อ ดังนั้น พ่อแม่ไม่มีสิทธิ์ที่จะอวดว่าลูกของเขาเก่ง หรือ น่ารัก ในสายพระเนตรของพระเจ้า นั่น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญเลย

พ่อแม่ไม่ควรที่จะส่งเสริมความรู้สึกไวเกินไป (Hyper-sensitive) ในตัวลูก เด็กไม่ควรถูกปล่อยไว้ห้องออกด้ออัน คร่ำครวญ หรือ ไม่ยอมพูดจาโดยทำท่าบุดบึ้งเพราะสงสารตัวเอง หรืออาละวาดโมโห ซึ่งเป็นการหมกมุ่นกับตัวเองเพราะความเย่อหยิ่ง พ่อแม่จึงไม่ควรเข้าไปลอบโยนลูก หรือแสดงความสงสารต่อลูกเมื่อเขากำลังจมอยู่ในความสงสารกับตัวเอง พ่อแม่ควรหลีกเลี่ยงต่อการพัฒนาความรู้สึกไวเกินไปให้กับลูก โดยการสอนที่ดีและการดีสอนอย่างถูกต้อง

การฟื้นฟูสภาพจิต

เด็ก ๆ ควรได้รับการสอนให้เขามีสติปัญญาในการแก้ไขปัญหาด้วยตัวเอง เด็กคนใดที่เป็นผู้เชื่อต้องรับการแนะนำในการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับปัญหาของเขา ถ้าเขาอยู่นอกสัมพันธภาพกับพระเจ้าเพราะการกระทำบาป พ่อแม่ต้องคอยชี้แนะให้เขากล่าวถึงบาปนั้นต่อพระบิดา และนำหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่ตรงกับสถานการณ์ของเขามาใช้

ไม่ว่าลูกเป็นผู้เชื่อหรือไม่ก็ตาม พ่อแม่ต้องห้ามการร้องคร่ำครวญเพราะรู้สึกสงสารตัวเองซึ่งเป็นความบาป พ่อแม่ต้องห้ามลูกไม่ให้ปล่อยอารมณ์ครอบงำความคิด (emote) เพราะไม่มีปัญหาในโลกนี้ซึ่งสามารถแก้ไขได้ด้วยอารมณ์ พ่อแม่ต้องสอนให้ลูกแก้ไขปัญหาโดยใช้ความจริงจากพระคำของพระเจ้า

เมื่อพ่อแม่เห็นว่าจำเป็นต้องตีสอนลูก เขาต้องไม่ขู่ว่าจะทำลูกเจ็บปวดถึงที่สุด หรือขู่ว่าจะทำร้ายสัตว์เลี้ยงของเขา หรือดูต่ำเขา (เช่น 'ไอ้ควาย!') หรือไม่ให้ลูกมีความสัมพันธ์กับครอบครัวโดยบังคับให้อยู่แต่ห้องนอนของเขาโดยลำพัง หรือขังเขาไว้ในตู้ เป็นต้น หากพ่อแม่จำเป็นต้องตีสอนลูก เขาต้องตีสอนลูกด้วยความรัก และความปรารถนาที่จะให้ลูกเติบโตขึ้นเป็นผู้หนึ่งในสังคมที่มีความสุข และรู้จักความรับผิดชอบ

5. การทอดทิ้งและการไม่ดูแล การทารุณเด็กนั้นได้รวมถึงการที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองไม่ได้จัดเตรียมสิ่งจำเป็นสำหรับลูก (เช่น อาหาร ที่พักอาศัย และเสื้อผ้า) การที่ไม่ได้สอนวิชาจำเป็นสำหรับใช้ในชีวิตประจำวัน (สุขอนามัย มารยาท ทักษะสังคม และทักษะในการคิด) และการพลาดที่จะพาลูกไปหาหมอตอนลูกป่วยหรือเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

สำหรับพ่อแม่ที่เป็นผู้เชื่อแล้ว การพลาดที่จะประกาศพระกิตติคุณแก่ลูก และสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่เขา ถือว่าเป็นการละเลยที่ใหญ่หลวง

พ่อแม่ทุกคนต้องเรียนรู้ที่จะมีอิทธิพลที่ดีต่อลูก หากพ่อแม่นั้นได้ทำลายความไว้วางใจของลูก เด็ก ๆ จะเริ่มต้นกับชีวิตด้วยความเชื่อและความไว้วางใจที่บอด ลูกจะพัฒนาวิธีการป้องกันทางจิตวิทยาแทน (substitute defense mechanisms) เพื่อที่จะปกป้องจิตใจจากความตึงเครียดเกินทน วิธีการป้องกันทางจิตได้สร้างขยะในจิตใต้สำนึกของจิตใจของเด็ก ซึ่งจะเป็นอุปสรรคสำหรับเขาในการวางใจในพระเจ้า และการรับหลักคำสอนพระคัมภีร์เข้ามาในจิตใจ

พ่อแม่มีอิทธิพลมากในชีวิตของลูก และต้องเห็นความสำคัญต่อการรับผิดชอบต่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณของลูกด้วย

บทที่ 2 : ผลภายหลังสำหรับผู้ที่ทำร้ายหรือทารุณเด็ก ๆ

มัทธิว 18:5 “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย”

นี่คือพระบัญชาห้ามทำร้ายเด็ก โดยพระเยซูคริสต์กำลังเน้นความสำคัญที่พ่อแม่ต้องเอาใจใส่กับลูก และไม่ทำร้ายเขา ความรับผิดชอบอันสูงสุดสำหรับคนที่ เป็นพ่อแม่คือหน้าที่ปกป้องจิตใจของลูกจากความเครียด และบาดแผลทางด้านจิตใจ ถ้าพ่อแม่พลาดต่อความรับผิดชอบนี้ ลูกจะเสียความเชื่อถือในพ่อแม่ และจะหมกมุ่นกับตัวเอง

18:6 “แต่ผู้ใดทำให้เด็กสักคนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราแล้ว ให้ติดกับดัก [เพราะการถูกทำร้าย] ก็ยังดีกว่าสำหรับเขา [ผู้ที่ทำร้ายเด็ก] หากเขาจมอยู่ในทะเลโดยมีหินไม่ก้อนใหญ่ผูกไว้ที่คอของเขา”

ผู้ที่ทำลายชีวิตเด็กไม่ควรจะมีงานศพใดๆ แต่เขาสมควรที่จะถูกทิ้งไปในทะเลซึ่งเป็นการเตือนผู้อื่นไม่ให้ทำตาม เขาจึงกลายเป็นบุคคลที่ถูกลืม โดยเฉพาะจากคนที่ถูกเขาทำร้ายอย่างร้ายกาจ พระธรรมฟิลิปปี 3:13 สอนให้เราต้อง “ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย”

18:7 “วิบัติแก่โลกเพราะให้หลงผิด! [σκανδαλον (สแคนดอลอน) ซึ่งถึงการทำลายเด็ก / ทารุณกรรม] เพราะเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าการให้หลงผิดต้องเกิดขึ้นเสมอ แต่วิบัติแก่คนนั้นซึ่งก่อการหลงผิดนั้นขึ้นมา”

คำว่า *สแคนดอลอน* หมายถึง ทำให้เจ็บ ก่อภัยพิบัติ ทำให้หลง หรือทำให้ผู้บริสุทธิ์ติดกับดัก ในกรณีนี้เด็กบริสุทธิ์ติดกับดักจากต้นหาของผู้ใหญ่ ซึ่งควรรับผิดชอบต่อหน้าที่ในการปกป้องลูกของตน ผู้ที่ก่อความเจ็บปวดสำหรับอีกคนหนึ่งจำเป็นต้องรับความเจ็บปวดเป็นค่าตอบแทน กาลาเทีย 6:7 เขียนไว้ว่า “อย่าถูกลอก ท่านจะเย้ยหยันพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็เกี่ยวเก็บสิ่งนั้น”

บ่อยครั้งจะมีเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ซึ่งดูเหมือนไม่มีการอธิบาย เนื่องจากผู้ทารุณเด็กทำเด็กหวาดผวา พระเจ้าจึงจะทรงพิพากษาคคนนั้นด้วยความหวาดผวาเช่นเดียวกัน ศาลสูงสุดแห่งสวรรค์จะจัดการกับเขาอย่างยุติธรรม

เมื่อผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ได้ทารุณเด็ก จะเกิดบาดแผลในจิตใจของตน ซึ่งสุดท้ายจะทำให้เขาเสียความสามารถที่จะใช้ความเชื่อของเขา ต่อมาในชีวิตภายหลังของคนร้ายคนนั้นอาจปรารถนาที่จะได้รับความรอด แต่เขาไม่สามารถแสดงความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ เพราะเขาได้เสียความเชื่อนั้นไปแล้ว

การฟื้นฟูสภาพจิต

18:8 “ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิต(นิรันดร์)ด้วยมือและเท้า ด่วนหรือพิการยิ่งดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์”

18:9 “ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิต(นิรันดร์)ด้วยตาข้างเดียว ยิ่งดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก”

ข้อ 8 กับ 9 เป็นคำเตือนต่อผู้ที่ไม่เชื่อที่กำลังทารุณเด็ก มือเป็นสัญลักษณ์ของการทำร้ายร่างกาย เท้าหมายถึงการตัดสินใจที่จะทำการทารุณเด็ก ตาเป็นสัญลักษณ์ของความต้องการที่เกิดทางธรรมชาติบาป บทความนี้ไม่ได้บอกเราว่าการทำร้ายร่างกายของตนเป็นการแก้ปัญหาการทารุณเด็ก พระคัมภีร์ไม่ได้สนับสนุนการทำร้ายร่างกายของตน 2 ข้อนี้เขียนเป็นสำนวนกรีก โดยเปรียบเทียบ 2 สิ่งที่ตรงข้าม การไม่มีมือ, เท้าหรือ ตา ก็ยิ่งดีกว่าที่จะทำร้ายเด็ก ซึ่งสร้างบาดแผลในจิตใจของผู้กระทำ และทำลายความสามารถในการใช้ความเชื่อเป็นระบบรับรู้ เหตุฉะนั้น เขาไม่สามารถเชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด จึงต้องถูกขว้างลงไปในบึงไฟนรก

“อึ่ง ถ้าพระกิตติคุณของเราถูกปิดบัง ก็ถูกปิดบังจากผู้ที่กำลังพินาศอยู่ โดยผู้ครองโลก [ซาตาน] ทำคนที่ไม่เชื่อนั้นให้ในความคิด [ไม่เชื่อพระกิตติคุณ]” (2 โครินธ์ 4:3-4)

ซาตานได้ทำผู้ที่ไม่เชื่อให้ตาบอดโดยช่วยก่อผลเป็นในจิตใจ เป็นไปได้ที่ผู้ที่ไม่เชื่อมีแผลเป็นมากจนเขาไม่สามารถใช้ความเชื่อเพื่อที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ได้ สุดท้ายคนนั้นจะต้องถูกทรมานในบึงไฟนรกชั่วนิรันดร์ ไม่ใช่เพราะการทารุณเด็กที่เขาทำ แต่เพราะเขาได้ปฏิเสธพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา

18:10 “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่าทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอ ต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ”

ข้อนี้เป็นคำเตือนจากศาลสูงสุดแห่งสวรรค์แก่ทั้งพ่อและแม่ของเด็กๆ และผู้คนที่ไปไม่ทำให้ทำร้ายเด็กๆ พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้พิพากษาในคดีทารุณเด็กทุกกรณี ซึ่งจะให้โทษหนักแก่คนที่กระทำอาชญากรรมเช่นนี้

เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เด็กทุกคนจะไม่ต้องทนทุกข์ใจหรือความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย เพราะความไม่ยุติธรรมเช่นนี้ เพราะฉะนั้น พระองค์จึงจะนำเด็กบางคนให้ขึ้นสวรรค์ก่อนเวลาที่เขาต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจเรื่องความรอด [before accountability] ส่วนเด็กคนอื่นที่เหลืออยู่ พระองค์ได้ทรงจัดเตรียม การแก้ไขปัญหาก็สมบูรณ์แบบ ผ่านทางพระกิตติคุณแห่งความรอด และหลักคำสอนพระคัมภีร์ เพื่อที่จะฟื้นฟูสภาพจิตใจของเขา

บทที่ 3 : การฟื้นฟูสภาพจิตสำหรับผู้ที่ถูกทำร้าย

เมื่อมีเด็กประสบกับเหตุการณ์ร้ายแรงเป็นเวลายาวนาน เขาจะพัฒนาวิธีการป้องกันทางจิตวิทยา เช่น การสกัดกั้น (repression) การแยกตัวออก (dissociation) การไม่ยอมรับความจริง (denial) เป็นต้น ซึ่งจะทำให้เขาถูกแยกออกจากความจริงของสถานการณ์ที่เขาอยู่เพื่อป้องกันจิตใจจากแรงกระแทกหรือความตึงเครียดเกินทน ด้วยวิธีนี้ ประสบการณ์ของเขาถูกฝังไว้ในจิตใต้สำนึกแห่งจิตใจ เพื่อช่วยรักษาสภาพจิตปกติสักช่วงเวลาหนึ่ง หากเด็กไม่มีวิธีการป้องกันทางจิตวิทยาเหล่านี้เขาคงเสียสติในทันที อย่างไรก็ตาม เมื่อเด็กได้โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แล้ว วิธีการป้องกันทางจิตวิทยาจะไม่มีประสิทธิภาพต่อเขาแล้ว ผู้ใหญ่ต้องรับผิดชอบสำหรับชีวิตของตนมากยิ่งขึ้น เขาจึงจำเป็นต้องยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของตน แทนที่จะสกัดกั้น หรือปฏิเสธความจริงเหมือนที่เขาได้ทำตอนเป็นเด็ก เขาก็ต้องจัดการต่อขยะที่อยู่ในจิตใต้สำนึก (garbage in the sub-consciousness of the soul) โดยกวาดล้างสิ่งเหล่านั้นออกไปก่อนที่จะสามารถมีความมั่นคงทางจิตใจ

พระเจ้าทรงห่วงใยเด็กที่ถูกทารุณเป็นอย่างมาก และจะทรงโปรดประทานการแก้ไขปัญหาลำบากสำหรับเขาอยู่เสมอ ขยะและข้อบกพร่องที่ถูกสะสมไว้เพราะการถูกทารุณสามารถถูกกวาดล้างจากจิตใจได้ด้วยการบังเกิดใหม่ผ่านทาง การเชื่อในพระคริสต์ และการพัฒนาชีวิตฝ่ายวิญญาณ โดยมีหลักคำสอนพระคัมภีร์วินเวียนอยู่ในกระแสความคิด และการพัฒนาความรักส่วนตัวที่มีต่อพระเจ้า เขาจะสามารถล้างขยะและข้อบกพร่องจากจิตใจนั้นได้ที่ละเล็กละน้อย

ใน มัทธิว บทที่ 18:6-10 พระเยซูได้สอนสาวกของพระองค์เกี่ยวกับผลภายหลังที่เกิดขึ้นกับผู้ ที่ทารุณเด็ก ในข้อ 12-14 พระองค์ยังทรงสอนเกี่ยวกับการทำร้ายเด็ก แต่ในตอนนี้ได้พูดถึงผู้เชื่อที่ถูกกระทำในวัยเด็ก ข้อที่ 11 ไม่มีอยู่ในต้นฉบับภาษากรีก จึงไม่ควรมีในพระคัมภีร์

ข้อ 11 ถูกคัดลอกมาจากลูกา 19:10 แต่มีอาลักษณ์ (ผู้คัดลอก) ซึ่งไม่เข้าใจความหมายหรือบริบทของบทนี้ที่คิดเอาเองว่าข้อนี้น่าจะอยู่ในพระธรรมมัทธิวบทที่ 18 ด้วย เขาจึงแทรกข้อนี้เข้ามาเอง และได้ทำความเข้าใจของบทเรียนให้เพี้ยนไปจากความหมายที่แท้จริง ในบริบทที่เรากำลังศึกษาอยู่ (มัทธิว 18:12-13) พระเยซูได้พูดถึงแกะที่กำลังเดินออกไปจากฝูงของตน [ภาษากรีกใช้คำ πλαναω ปลา-นะ-ไอ ซึ่งฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษใช้คำว่า gone astray] ไม่ใช่แกะที่หลงหาย [απολλυμι อโพลลูมิ หรือ lost] ในพระธรรมลูกา พระเยซูกำลังสอนพวกธรรมาจารย์และฟาริสี เกี่ยวกับความรอด แต่ในพระธรรมมัทธิว พระเยซูกำลังสอนสาวกของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องทารุณกรรมและการทำร้ายชีวิตเด็ก

มัทธิว 18:12 “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร? ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว ตัวหนึ่งเดินออกไปจากฝูง ผู้ นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ?”

การฟื้นฟูสภาพจิต

โดยการประยุกต์นำมาใช้แล้ว คำถาม “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร?” เป็นการท้าทายให้กับผู้ที่เคยถูกทารุณกรรมซึ่งโตเป็นผู้ใหญ่แล้วและเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์ คนเช่นนี้เป็นผู้เชื่อที่ตอบสนองต่อการถูกทารุณกรรมด้วยความขมขื่น เขาจึงได้เขวออกไปจากแผนการของพระเจ้าและวิธีการแก้ไขที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้เขา

ในบริบทนี้ “แกะร้อยตัว” พูดถึงผู้เชื่อ คนเลี้ยงแกะคือพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 10:11) แกะที่ “เดินออกไปจากฝูง” อ้างถึงผู้เชื่อที่เกิดปฏิกิริยาเพราะการทารุณกรรมและการอยู่ห่างจากระบบการเรียนรู้ การจดจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เขา

พระเจ้าทรงประทานการแก้ไขสำหรับปัญหาทุกเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับผู้เชื่อทุกคน ไม่มีปัญหาใดๆ ซึ่งพระเจ้าไม่ได้จัดเตรียมการแก้ไขให้ ถ้ามีผู้เชื่อซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้ว ซึ่งยังขมขื่นจากการถูกทารุณตอนเป็นเด็ก นั้นแสดงว่าเขาพลาดที่จะนำการแก้ไขของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้กับปัญหาของเขา มีผู้เชื่อหลายคนได้เดินออกจากแผนการของพระเจ้า เพราะเขาพลาดที่จะนำการแก้ไขของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ต่อประสบการณ์ของเขา เขาพลาดที่จะกวาดล้างความขมขื่น ความโกรธ ความแค้น ฯลฯ จากจิตใจของเขา ความเครียดที่มีอยู่จากสิ่งเหล่านี้จึงกีดกันไม่给他เติบโตฝ่ายวิญญาณ เขาได้หันหลังให้กับแผนการอันอัศจรรย์ของพระเจ้า และเสียโอกาสที่จะพบความสุขในชีวิตของเขา

การระลึกถึงประสบการณ์ชั่วร้ายที่เกิดขึ้นในวัยเด็กจะสร้างแนวโน้มทางความคิดว่าตนเองมีเหตุผลดีที่จะกระทำผิดบาปหรือมีความผิดปกติด้านบุคลิก หรือทั้ง 2 อย่างนั้นรวมกัน ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อจะใช้ประสบการณ์นั้นเป็นข้ออ้างที่ธรรมชาติบาปได้ควบคุมชีวิตของตน อาการเครียดภายหลังประสบการณ์ร้ายๆ (post-traumatic stress syndrome) การสับสน, และ โรคจิตสคิสโซไฟรเนีย (ยากอบ 1:8; 4:8) เป็นตัวอย่างในการเดินออกไปจากทางของพระเจ้า ถ้าผู้เชื่อได้โทษอดีตและประสบการณ์ทุกข์ยากของเขาสำหรับความเครียดที่เขาเผชิญ นั้นหมายความว่าเขาไม่มีทางที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว ขณะที่อยู่ในจิตใจสำนึกของเขาจะบอกเขาว่า “ฉันจะต้องเป็นฝ่ายถูกใช้ ฉันถูกขี้ แต่เขา... เขาผิดแน่” เขาพยายามรักษาคนชอบธรรมไว้โดยต้องยกข้อแก้ตัวสำหรับความผิดบาปที่เขาทำอยู่ และได้หมกมุ่นกับตัวเองมากจนเขาไม่คิดเห็นถึงการแก้ไขที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เขา ขณะที่เขาได้สะสมไว้ในจิตใจสำนึกตั้งแต่เป็นเด็กและบาดแผลที่เขาไม่มีจิตใจได้สร้างกำแพงหินแห่งความเยอหยิ่งระหว่างความคิดเสรี และการแก้ไขของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ประทานด้วยพระคุณ เพราะฉะนั้นเขาจะคิดอยู่ว่า “หลักคำสอนพระคัมภีร์ไม่ได้ผล ฉันลองดูแล้วแต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง”

พระคัมภีร์ได้บัญชาผู้เชื่อให้ลืมสิ่งที่อยู่ข้างหลัง แล้วเอื้อมมือถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ขณะที่ไม่ได้ถูกกวาดล้างจากจิตใจสำนึกโดยระลึกถึงประสบการณ์ร้ายแรงจากอดีต ขณะนั้นและรอยแผลจะรับการล้างออกจากจิตใจโดยการจัดการต่อธรรมชาติบาปด้วยการแก้ไขปัญหาของพระเจ้าเท่านั้น

การแก้ไขปัญหาของพระเจ้า เป็นวิธีซึ่งต้องใช้เวลาและจะดำเนินไปตามขั้นตอน ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาก็จะเราสามารถเห็นผลในทันที หลายคนมากอยากให้เห็นคำตอบโดยเร็วที่สุด แต่แผนการของพระเจ้าไม่ใช่เช่นนั้น ผู้เชื่อหลายคนคงหลงคิดว่าการจับมืออธิษฐานดังๆ การร้องเพลงด้วยสิ้นสุดอารมณ์ หรือการสารภาพบาปเป็นกลุ่ม เป็นต้น จะทำให้ปัญหาที่มีอยู่หายไปโดยปริยาย อย่างไรก็ตามการแก้ไขปัญหาที่ถาวรจำเป็นต้องอาศัยการรับรู้ การเข้าใจ การจดจำ และการประยุกต์หลักคำสอน

การฟื้นฟูสภาพจิต

พระคัมภีร์มาใช้เป็นเวลานานและอย่างสม่ำเสมอ การแก้ไขปัญหของพระเจ้าเป็นสิ่งถาวรเพราะสิ่งเหล่านั้นได้สร้างความคิดของพระองค์ภายในจิตใจของผู้เชื่อ ซึ่งในที่สุดจะทำให้เขาสามารถรักพระเจ้า ความรักนี้จะให้แรงจูงใจแก่เขาในการที่จะประยุกต์พระคุณของพระองค์ แล้วจะสามารถมองตัวเองและผู้อื่นด้วยความเมตตาและการให้อภัย ซึ่งจะช่วยให้เขา รักษาบาดแผลที่เกิดขึ้นในอดีต

การสะสมหลักคำสอนพระคัมภีร์ไว้ในจิตใจอย่างสม่ำเสมอทำให้ผู้เชื่อมีเครื่องมือที่จะจัดการ ต่อปัญหา ธรรมชาติบาป และช่วยหลบขยออกจากจิตใต้สำนึกและกระแสความคิดอย่างทีละน้อยและ สม่ำเสมอ ขณะนี้ได้รวมถึงการหมกมุ่นกับตัวเอง ซึ่งเป็นความเย่อหยิ่งที่ผู้เชื่อจะมองสถานการณ์อย่าง เข้าข้างตัวเองเสมอ (subjective arrogance of self-absorption) การกบฏทางด้านอารมณ์ภายใน จิตใจ (emotional revolt of the soul) ความมืดบอดในจิตใจ (blackout of the soul) และแผลเป็นแห่ง จิตใจ (scar tissue of the soul) ซึ่งทั้งหมดนี้จะคู่กับการตั้งค่านิยมและการเรียงลำดับความสำคัญใน ชีวิตตามความคิดและวิถีของโลก

การพบกับความไม่ยุติธรรมในชีวิตเป็นหนึ่งในปัญหาที่ยากที่สุดเท่าที่มนุษย์เราต้องเผชิญ แต่ พระเจ้ายังทรงจัดเตรียมกับปัญหาเช่นนี้ด้วยการแก้ไขปัญหที่สมบูรณ์แบบ อย่างไรก็ตาม ทุกครั้งที่ เราพยายามแก้ไขปัญหาด้วยวิธีของมนุษย์ เราจะถ่วงเวลาการแก้ไขปัญหของพระเจ้า ชีวิตของโย เซฟเป็นตัวอย่างอันเลิศประเสริฐ ซึ่งเราเห็นพระเจ้าจัดการต่อความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับผู้เชื่อ ความไม่ยุติธรรมเป็นการทำลายที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของผู้เชื่อ แต่แน่นอนว่ามันจะต้องเกิดขึ้นกับคุณ คุณ จึงต้องมอบปัญหาไม่ยุติธรรมนั้นให้กับพระเจ้า เพื่อพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาแห่งศาลสูงสุดจะได้ จัดการด้วยวิธีของพระองค์เอง

ก่อนที่ผู้เชื่อจะสามารถกลับมายังฝูงแกะอีกครั้ง เขาต้องมีความต้องการที่จะรับการฟื้นฟูฝ่าย วิญญาณ ผู้เชื่อบางคนไม่อยากจะหายจากอาการที่เขาเป็นอยู่ สิ่งเดียวซึ่งกีดกันไม่ให้ผู้เชื่อรับการ ฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณคือความคิดเสรีของตน เป็นน้ำพระทัยพระเจ้าที่เขาจะได้รับการฟื้นฟูจนถึงความ สมบูรณ์ พระองค์จะทำทุกอย่างเพื่อให้แกะตัวนั้นกลับมายังฝูงแกะของพระองค์ พระองค์ไม่ต้องการ ให้ชีวิตของผู้เชื่อที่เป็นเหยื่อของการทารุณต้องถูกทำลาย อย่างไรก็ตาม การที่จะฟื้นฟูชีวิตให้หาย สนิทจำเป็นต้องให้ผู้เชื่อแสวงหาแผนการของพระเจ้าและวิธีการแก้ไขปัญหของพระองค์เท่านั้น คุณ ไม่สามารถให้ผู้อื่นดำเนินชีวิตของคุณแทนคุณได้ แต่คุณจำเป็นต้องดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณ เองซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายวิญญาณที่พระองค์มอบให้แก่คุณอย่างส่วนตัว ไม่ว่าคุณจะได้รับคำปรึกษาจากผู้คน เป็นอันมาก แต่เขาจะช่วยคุณไม่ได้ คุณต้องใช้ความคิดเสรีของคุณ และแก้ปัญหาด้วยวิธีการ แก้ปัญหของพระเจ้าเท่านั้น

18:13-14 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้หนึ่งพบแกะตัวที่หาย เขาจะมีความเปรมปรีดียิ่งกว่าที่มี แกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หายนั้น อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนา ให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนถูกทำลาย [απολλυμι ซึ่งหมายถึงถูกทำลาย หลง ตาย หรือพินาศ เนื่องจากในที่นี่ได้พูดถึงผู้เชื่อ จึงควรแปลว่า ถูกทำลาย]”

การฟื้นฟูสภาพจิต

ในช่วงเวลาที่โมเสสและเยเรมีย์เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล พวกเขาได้ปฏิบัติที่จะเรียนและประยุกต์พระคำของพระเจ้า แต่ลูกของเขามีทัศนคติที่ตรงกันข้าม เขาตั้งใจเรียนและทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า ฝ่ายพ่อแม่เป็นคนชั่วร้ายและสร้างความเครียดภายในจิตใจของลูกของเขา อย่างไรก็ตาม จากการอยู่ภายใต้พันธกิจการสอนอันสัตย์ซื่อของโมเสสหรือเยเรมีย์ เขาสามารถเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ผ่านการรับรู้ จดจำ และประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา

ด้วยการรับรู้ การเข้าใจ การจดจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอและอย่างเป็นขั้นตอนต่อเนื่อง ผู้เชื่อจึงสามารถยกเลิกการใช้วิธีการป้องกันทางจิตวิทยา แล้วใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาของพระเจ้าแทน โดยพระคุณของพระเจ้า คนที่เคยถูกทำร้ายสามารถหายเป็นปกติ มีความสามารถสูงในการเห็นคุณค่าของชีวิต, มีความสุข และมีความรัก หนึ่งในความสำเร็จที่สูงสุดแห่งชีวิตของคริสเตียนคือการมีชัยชนะเหนือความเจ็บปวดที่ฝังอยู่ในจิตใจเพราะประสบการณ์ร้ายๆในอดีต

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติม กรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์:

www.maxklein.org